

Súd: Okresný súd Nitra
Spisová značka: 19C/93/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4117227495
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lucia Kuzmová
ECLI: ECLI:SK:OSNR:2019:4117227495.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nitra sudkyňou JUDr. Luciou Kuzmovou v spore žalobcov: 1/ Zuzana D., nar. XX.X.XXXX, bytom E. XX, XXX 45 Dolné Lefantovce, zast. občianskym združením Centrum Správnej Pomoci Prievidza, IČO: 51 876 141, so sídlom 1. mája 8, 972 42 Lehota pod Vtáčnikom, 2/ S. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom Kostolná 26, 951 45 Dolné Lefantovce, proti žalovaným: 1/ Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO: 00 151 653, Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, zast. AK JUDr. Marek Hic, s.r.o., IČO: 36 865 036, P. O. Hviezdoslava 23B, 036 01 Martin, 2/ Dražobná spoločnosť, a.s., IČO: 35 849 703, Zelinárska 6, 821 08 Bratislava, zast. STANĚK VETRÁK & PARTNERI, s.r.o., IČO: 36 795 038, Dunajská 15, 811 08 Bratislava, o neplatnosť úverovej zmluvy a iné, takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu zamietá.
- II. Žalovaný v 1. rade má voči žalobcom v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.
- III. Žalovaný v 2. rade má voči žalobcom v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobcovia sa žalobou doručenu súdu dňa 13.9.2017 domáhali určenia, že zmluva o účelovom splátkovom úvere reg. č. 0511688863 zo dňa 30.8.2005 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade je absolútne neplatná, tiež určenia, že účelový splátkový úver reg. č. 0511688863 zo dňa 30.8.2005, ktorý poskytol žalovaný v 1. rade je bezúročný a bez poplatkov. Ďalej žiadali určiť, že žalovaným v 1. rade použitá okamžitá splatnosť záväzkov - neprímerane vysoká sankcia spojená s neplnením záväzkov je neprijateľná zmluvná podmienka podľa § 53 ods. 4) písm. k/, určiť, že právne úkony záložného veriteľa Slovenská sporiteľňa, a.s. smerujúce k realizácii výkonu záložného práva k nehnuteľnostiam LV č. 259 sú neplatné. Žalobcovia sa ďalej domáhali určenia, že právne úkony dražobníka Dražobná spoločnosť a.s., Zelinárska 6, 821 08 Bratislava, IČO: 35 849 703 smerujúce k realizácii predmetu dobrovoľnej dražby nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX katastrálneho územia Dolné Lefantovce, a to rodinný dom súp. č. 26/16 postavený na pozemku s parcelným č. 19/1 a parcela č. 20/4 záhrady o výmere 873 m², parcela č. 19/1 zastavané plochy a nádvoria o výmere 104 m², parcela č. 19/2 zastavané plochy a nádvoria o výmere 83 m², parcela č. 20/1 zastavané plochy a nádvoria o výmere 29 m², parcela č. 20/2 zastavané plochy a nádvoria o výmere 72 m² v podiele 1/1 sú neplatné. Žalobcovia sa tiež domáhali uloženia povinnosti žalovanému v 1. rade vymazať žalobcu zo zoznamu dlžníkov a odstrániť negatívny rating, aby si žalobcovia v 1. a 2. rade mohli zobrať iný úver. Žalobcovia sa súčasne domáhali priznania náhrady trov konania a priznania finančného zadost'učinenia od žalovaných v 1. a 2. rade spolu vo výške 1 500 eur.

2. Uviedli, že dňa 30.8.2005 uzatvorila žalobkyňa v 1. rade ako dlžník so žalovaným v 1. rade ako veriteľom zmluvu o účelovom splátkovom úvere reg. č. 0511688863, ktorej predmetom bolo poskytnutie

úveru vo výške 39 832 eur, ktorej prílohou boli Obchodné podmienky Slovenská sporiteľňa a.s., pričom záväzok dlžníka z predmetnej zmluvy bol s dobou splatnosti od 30.8.2005 do 20.6.2035. Úver z predmetnej zmluvy bol zabezpečený záložným právom k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalobcov nachádzajúcich sa v k. ú. Dolné Lefantovce. Predmetné záložné právo v prospech žalovaného v 1. rade bolo zapísané pod V 5706/05. Žalobcovia poukázali na nekalé praktiky žalovaného v 1. rade pri uzatváraní zmluvy, na neprijateľné zmluvné podmienky, ako aj na skutočnosť, že žalovaný v 1. rade pri podpisovaní zmluvy nepostupoval s odbornou starostlivosťou a neskúmal bonitu klienta, podľa ich názoru sa zmluvný vzťah dostal do neudržateľného stavu, pretože došlo k značnej nerovnováhe v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Uzavretá zmluva je formulárová, typová a predtlačená, žalobca jej obsah nemohol ovplyvniť a musel zmluvu podpísať v celku jedným podpisom. V zmluve bola dohodnutá splátka jednou sumou vo výške 7 254 Sk, čo je 240 eur, pričom splátka nebola rozdelená na istinu, úrok, a tak ide o úver bez úrokov a poplatkov a táto suma by sa mala znižovať podľa úrokov Národnej banky Slovenska. Žalovaný v 1. rade predložil úverové podmienky a sadzobník v nesúlade a rozpore so zákonom, žalobcovia žiadajú, aby súd vyhlásil tieto podmienky za neprijateľné podľa § 153 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Predmetná zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, na základe ktorých si žalovaný v 1. rade uplatňoval zaplatenie toho, čo nemožno vnímať inak ako úžeru. Žalobcovia v žalobnom návrhu ďalej poukázali na niekoľko súdnych rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky, na rozhodnutia Súdneho dvora ES ako aj na smernicu č. 93/13/EHS. Žalobcovia ďalej namietali znalecký posudok Ing. Ľubomíra Rajnohu č. 121/2017 zo dňa 3.3.2017, ktorý vypracoval na sumu vo výške 51 500 eur, pričom nezávislý odhadca ocenil nehnuteľnosti sumou vo výške 72 000 eur, znalecký posudok považujú žalobcovia za účelový. Z uvedených dôvodov sa žalobcovia domáhali vydania neodkladného opatrenia, pretože sa domnievajú, že výkon záložného práva formou dobrovoľnej dražby je protiústavný, v prípade výkonu záložného práva by došlo k neprimeranému zásahu do práva na obydlie a do práva na súkromný a rodinný život žalobcov.

3. Uznesením súdu č. k. 19C/93/2017 - 132 zo dňa 25.9.2017 súd nariadil neodkladné opatrenie, ktorým žalovanému v 1. rade uložil povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva zriadeného na zabezpečenie svojej pohľadávky v zmysle Zmluvy o zriadení záložného práva V5706/05 zo dňa 30.8.2005 k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. 259, k. ú. Dolné Lefantovce, okr. Nitra - parcely registra „C“ evidované na katastrálnej mape, parc. č. 20/4 - záhrady vo výmere 873 m², parc. č. 19/1 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 104 m², parc. č. 19/2 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 83 m², parc. č. 20/1 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 29 m², parc. č. 20/2 - zastavané plocha a nádvoria vo výmere 72 m² a stavby súp. č. 26 nachádzajúcej sa na parcele č. 19/1 rodinný dom, a to až do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Uznesenie o nariadení neodkladného opatrenia nadobudlo právoplatnosť dňa 21.3.2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/430/2017 -331 zo dňa 30.1.2018, ktorým odvolací súd žalovaným v 1. rade napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil.

4. Žalovaný v 1. rade vo vyjadrení k žalobe zo dňa 11.10.2017 žiadal žalobu zamietnuť, resp. v predmetnej časti konanie zastaviť a priznať mu nárok na náhradu trov konania. Skonštatoval, že v žalobnom návrhu je množstvo skutkových a právnych tvrdení, pričom pri väčšine z nich nie je zrejmé, aký je vzťah týchto tvrdení a tohto konania, rovnako je oprávnené tvrdiť, že množstvo uvádzaných právnych (ale i skutkových) tvrdení je nielen nerelevantných vo vzťahu k vymedzenému predmetu konania, ale že sa tiež jedná o tvrdenia, ktoré sú v rozpore s právnym stavom veci a na viacerých miestach žaloby dochádza zo strany žalobcov k tomu, že sú prezentované tvrdenia výslovne nepravdivé, či zavádzajúce, navyše s predmetom konania nesúvisiace. Podanie, ktoré by v prípade jeho obsahovej úplnosti mohlo byť žalobou, nie je žalobou, nejedná sa o žalobný návrh úplný a riadny. Žalobcovia (pôvodcovia podania) v uvedenom návrhu uvádzajú množstvo skutkových tvrdení, avšak tieto žiadnym spôsobom nedokazujú a neuvádzajú, prečo sú tieto skutočnosti rozhodujúce, napriek tomu, že je to ich povinnosť, ich povinnosťou je tiež označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (§ 132 ods. 1 CSP). Žalovaný v 1. rade ďalej poukázal na vnútornú protirečivosť žaloby a v nej obsiahnuté zmätočné, roztrieštené a nezriedka konfliktné tvrdenia, „žaloba“ je spracovaná ako vzájomne nesúrodý kompilát typu „treba napadnúť všetko“, je plná nepodloženého osočovania a obvinení na adresu žalovaného v 1. rade (banky), pritom zastiera najpodstatnejší fakt protiprávneho konania samotných žalobcov, spočívajúceho v dlhotrvajúcom omeškaní so splácaním úverového záväzku. Tvrdenia žalobcov uvádzané v žalobe sú nielenže nezrozumiteľné, ale nie sú priložené žiadne dôkazy na preukázanie ich obsahu, žalobcovia si nespĺnili ani povinnosť relevantného tvrdenia, ani povinnosť dôkaznú, a preto nemôžu uniesť ani bremeno tvrdenia, ani dôkazné bremeno a z uvedeného dôvodu musí byť žalobný návrh zamietnutý.

Žalovaný v 1. rade ďalej uviedol, že žalobcovia bez zrejmej súvislosti tvrdia, že majú na veci naliehavý právny záujem, hoci sa žiadneho určenia práva v zmysle ustanovenia § 137 pís. c) CSP nedomáhajú. Zdôraznil tiež, že žalobcovia musia tvrdiť a preukázať a súd je povinný preskúmať vecnú legitimitáciu účastníkov konania a to vo vzťahu k všetkým (v žalobe) tvrdným nárokom. Žalobcovia žiadnym spôsobom nepreukázali pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaného v 1. rade. S ohľadom na skutočnosť, že zo strany žalobcov došlo ich podaním k tzv. objektívnej kumulácii, kedy spojili viacero samostatných tvrdných procesných nárokov do jednej žaloby, je nutné skúmať procesné podmienky, resp. procesné predpoklady podmieňujúce možnosť tú ktorú časť žalobného návrhu prejednať a byť so svojím návrhom úspešný, a to vo vzťahu ku každému uplatnenému nároku osobitne. Vo vzťahu k nárokom I., II., III. sa jedná (teoreticky) o žalobné návrhy určovacie, vo vzťahu k nároku IV. sa jedná (teoreticky) o žalobný návrh naplnenie, vo vzťahu k nároku V. sa nejedná o predmet civilného sporového konania, ktorý by bolo možné klasifikovať - zákon nestanovuje možnosť, aby žalobcovia žiadali súd o vydanie takéhoto príkazu, resp. nestanovuje možnosť stanoviť neprijateľnosť podmienky, ktorá odráža obsah zákonného pravidla. Žalobcovia netvrdia a nepreukazujú existenciu takejto osobitnej právnej normy, na základe ktorej by sa mohli dožadovať určenia v súlade s ich žalobným návrhom. Uvedené podľa názoru žalovaného v 1. rade ani splniteľné nie je, takáto právna norma, resp. právne normy v slovenskom právnom poriadku neexistujú. V tomto prípade je aplikovateľná konštantná judikatúra NS SR, stanovujúca (vo vzťahu k určovacím návrhom), že ak sa nepreukáže naliehavý právny záujem na požadovanom určení, je vylúčené súčasne sa zaoberať žalobou vo veci samej (t.j. meritórne). Žalovaný v 1. rade zdôraznil, že predmetná úverová zmluva v celom rozsahu odráža vôľu zmluvných strán, je vyvážená, neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky a je v celom rozsahu platná. Boli to práve žalobcovia, ktorí sa na žalovaného v 1. rade, ako na banku obrátili so žiadosťou o poskytnutie úveru, následne banka posúdila, či je s daným subjektom - žiadateľom ochotná vstúpiť do úverového vzťahu a za akých podmienok. Výsledkom uvedeného posúdenia bol návrh poskytnutia úveru za presne špecifikovaných podmienok, zohľadňujúcich všetky relevantné aspekty. Takýto návrh bol žalobcom ponúknutý a žalobcovia uvedený návrh bez výhrad prijali. Uvedeným spôsobom došlo k uzatvoreniu úverovej zmluvy s predmetným obsahom, nie je známe, že by žalobcovia prijali návrh s výhradami, resp. požadovali vykonanie nejakých zmien. Podľa názoru žalovaného v 1. rade sa v tomto prípade nejedná o úverovú zmluvu podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný v 1. rade ďalej poukázal na zmysel a účel smernice EHS č. 93/13, zdôraznil, že jej cieľom ale nie je vyhlásiť zmluvy na základe nekalých podmienok, ktoré obsahujú, za neplatné. Cieľ, ktorý sleduje normotvorca smernice, spočíva výlučne v nastolení rovnováhy, nie však v odstránení zmluvy ako celku. Vyhlásením neplatnosti celých zmlúv v závislosti od záujmu spotrebiteľa by sa nenastolila rovnosť medzi zmluvnými stranami. Žalovaný v 1. rade poukázal na Nález ÚS ČR sp. zn. III. ÚS 3725/13, stanovisko občianskoprávneho a obchodného kolégia NS ČR sp. zn. Cpjn 203/2013 vo vzťahu k poplatku za úver, rozsudok britského Najvyššieho súdu vo veci The Office of Fair Trading vs. Abbey National plc and others (2009) UKSC6, tiež na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ v konaní Monika Kušionová c/a SMART Capital, a.s. (vecC-34/13). Uvedol, že žalobcovia spochybňujú tiež inštitút dobrovoľnej dražby, a to napriek skutočnosti, že uvedené bolo už pred značným časom rozhodnutiami najvyšších justičných orgánov posúdené a tento názor bol v celom rozsahu odmietnutý. Pokiaľ žalobcovia poukazujú na Nález ÚS ČR sp.zn. Pl. ÚS 47/04, žalovaný v 1. rade dal súdu do pozornosti, že Ústavný súd SR v plenárnom rozhodnutí Pl. ÚS 23/14 výslovne uviedol, že s ohľadom na rozdielnosť právnych úprav nie je možné vychádzať z nálezu Ústavného súdu Českej republiky, Pl. ÚS 47/04 z 8. marca 2005. Pokiaľ žalobcovia namietajú ohodnotenie nehnuteľnosti v znaleckom posudku, uvedené nemá vo vzťahu ku konaniu žiadnu relevanciu, na uvedené slúži iný prostriedok ochrany - námietky proti znaleckému posudku v zmysle ustanovenia § 12 ods. 5, 6 zák. č. 527/2002 Z. z. Možnosť vykonať záložné právo formou speňazenia na dobrovoľnej dražbe je odrazom zákonnej úpravy vyjadrenej v ustanovení § 151j ods. 1 OZ a záložca je povinný - práve na základe toho, že je v právnom postavení záložcu - tento výkon strpieť (§151m ods. 4 veta prvá OZ), pričom pri výkone záložného práva je záložný veriteľ oprávnený konať v mene záložcu (§ 151m ods. 6 OZ). Uvedené nielenže vylučuje „vnútroštátnu“ neplatnosť prípadných zmluvných dojednaní, obsahovo totožných so zákonným ius cogens pre rozpor so zákonom, ale rovnako má za následok i to, že sa nemôže jednať o neplatnosť z dôvodu neprijateľnosti, pretože dojednania odrážajúce obsah zákonného pravidla sú z prieskumu vylúčené (čl. 1 ods. 2 Smernice 93/13/EHS). Uvedená úprava je tiež v súlade s Ústavou SR, tak ako to vyplýva z rozhodnutia ÚS SR pod sp.zn. Pl. ÚS 23/2014. Žalovaný v 1. rade poukázal na právny názor pléna Ústavného súdu SR, že úprava výkonu záložného práva, tak ako je tvorená právnymi normami Občianskeho zákonníka (§§ 151a a nasl. OZ) a právnymi normami obsiahnutými v ustanoveniach zákona č. 527/2002 Z. z. - o dobrovoľných dražbách, podstatou ktorej je realizácia výkonu záložného práva záložným veriteľom a to na základe

uzatvorenej záložnej zmluvy, kedy záložný veriteľ dáva návrh na vykonanie dražby a prehlási pritom výšku, pravosť a splatnosť pohľadávky, pre ktorú navrhuje vykonať záložné právo a dražbu realizuje dražobníka na základe zmluvy uzatvorenej medzi záložným veriteľom, ako osobou oprávnenou konať v mene záložcu a dražobníkom, ako súkromnoprávnym subjektom oprávneným na základe osobitného živnostenského oprávnenia dobrovoľnú dražbu zrealizovať (vykonať), je zlučiteľná s Ústavou Slovenskej republiky a Dodatkovým protokolom k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (PL. ÚS 23/2014). S názorom žalobcov, že výkon záložného práva prostredníctvom dobrovoľnej dražby je totožný s núteným výkonom práva prostredníctvom nútenej (exekučnej) dražby sa žalovaný v 1. rade nestotožňuje. Nútené (exekučné) dražby a dobrovoľné dražby sú dvoma odlišnými inštitútmi, ktoré síce majú spoločný cieľ, a to speňaženie majetku povinnej osoby, a čiastočne aj priebeh (dražba majetku), ale zásadne sa líšia podkladom, ktorý umožňuje ich výkon. Žalovaný v 1. rade ďalej uviedol, že nerozumie tvrdeniam žalobcov o neprimeranom zasahovaní do práva vlastníť majetok v zmysle čl. 20 Ústavy SR, za nedôvodné považuje tiež ich námietky, že výkonom záložného práva má dochádzať k zásahu na ústavné právo na obydlie podľa čl. 19 Ústavy (správne malo byť čl. 21 Ústavy), podľa ktorého je obydlie nedotknuteľné. Celý proces výkonu záložného práva smeruje k tomu, aby sa odstránil protiprávny stav spôsobený porušením povinnosti obligáčného dlžníka uhradiť zabezpečenú pohľadávku. Žalovaný v 1. rade poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR v rozhodnutí Pl. ÚS 23/14: „Občiansky zákonník vychádza z toho, že samotné uzatvorenie zmluvy o zriadení záložného práva so sebou prináša možnosť pre záložného veriteľa speňažiť záloh prostredníctvom dobrovoľnej dražby, pričom vystupuje ako zástupca záložcu. Vzhľadom na uvedené sa dobrovoľná dražba odvíja od predchádzajúceho úkonu vlastníka, ktorý dáva súhlas na budúce speňaženie určitého svojho majetku určitým spôsobom regulovaným právom (zákon o dobrovoľných dražbách). Ústavný súd ale osobitne vzhľadom na okolnosti danej veci dopĺňa, že právna úprava ukladá povinnosť strpieť výkon dobrovoľnej dražby. To, že záložca (prípadne iné osoby s jeho súhlasom) užívajú založenú vec, nemá na uvedené povinnosti záložcu žiaden vplyv. Záložca sa zaviazal, že v prípade, ak nebude zabezpečená pohľadávka uhradená riadne a včas, strpí speňaženie zálohu v rámci výkonu záložného práva - dôsledkom uvedeného je nadobudnutie vlastníckeho práva vydražiteľom, t.j. subjektom odlišným od záložcu (napr. § 27 ods. 1 ZDD), záložca - predchádzajúci vlastník je povinný speňažený záloh odovzdať (o.i. § 29 ods. 1 ZDD) a tak umožniť výkon vlastníckych oprávnení vlastníkovi novému - a to vrátane oprávnenia vec užívať. Podľa žalovaného v 1. rade podaná "Žaloba" cieľi k ústavne neakceptovateľnému zásahu do legitímnych očakávaní veriteľa týkajúcich sa splnenia jeho úverovej pohľadávky dohodnutým spôsobom a v dohodnutom čase. Účelom ochrany spotrebiteľa nemôže byť (a ani národné, ani európske právo nič také nezakotvuje) zbavenie spotrebiteľa zodpovednosti za záväzkové vzťahy, do ktorých vstúpil, a za záväzky, ktoré si s druhou zmluvnou stranou dohodol, ale zabezpečenie spravodlivej rovnováhy v právach a povinnostiach, za princípú rešpektovania zmluvnej autonómie.

5. K žalobe sa vyjadril tiež žalovaný v 2. rade, ktorý žiadal žalobu voči nemu ako nedôvodnú zamietnuť a priznať mu voči žalobcom nárok na náhradu trov konania. Má za to, že žalovaný v 2. rade nie je zmluvnou stranou ani úverovej zmluvy a rovnako nie je zmluvnou stranou záložnej zmluvy, o žalovanom v 2. rade nie je v žiadnej z uvedených zmlúv zmienka. To znamená, že žalovaný v 2. rade ako dražobník nie je nositeľom žiadnych subjektívnych práv a povinností vyplývajúcich zo záväzkovo-právnych vzťahov. Keďže petity č. 1, 2, 3, 4 a 6 nesmerujú voči žalovanému v 2. rade, žalovaný v 2. rade nie je v časti súdneho konania týkajúcej uvedených petítov pasívne vecne legitimovaný. Ďalej poukázal na to, že petit č. 5 žaloby nekorešponduje s platnou právnou úpravou, a to predovšetkým so znením zákona č. 527/2002 Z. z., keďže žalobcovia sa snažia doceliť určenie neplatnosti právnych úkonov žalovaného v 2. rade ako dražobníka smerujúcich k realizácii dobrovoľnej dražby. Markantná časť úkonov dražobníka nespĺňa zákonné definičné znaky právneho úkonu podľa § 34 OZ, a preto sa nemožno domáhať vyslovenia ich absolútnej neplatnosti. Petit č. 5 žaloby, ktorým sa žalobcovia snažia doceliť určenie neplatnosti právnych úkonov žalovaného v 2. rade ako dražobníka smerujúcich k realizácii dobrovoľnej dražby, nie je konformný s platnou právnou úpravou (§ 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. v spojení s § 34 OZ), a preto z právneho hľadiska neobstojí a nemôže mu byť vyhovené. Petit č. 5 je navyše koncipovaný všeobecne, smeruje hromadne proti všetkým úkonom žalovaného v 2. rade, pričom nemá oporu v obsahu samotnej žaloby, žalobcovia totiž vôbec nešpecifikovali či už v petite č. 5 alebo v texte žaloby, ktoré konkrétne úkony žalovaného v 2. rade mali byť zrealizované v rozpore so zákonom č. 527/2002 Z. z. a prečo sa domáhajú určenia ich neplatnosti. V tomto smere si žalobcovia neuniesli povinnosť tvrdenia vyžadovanú § 8 a § 132 ods. 1 zákona CSP. Žalobcovia v žalobe namietajú odhad hodnoty nehnuteľností, v ktorom znalec podľa ich názoru stanoví cenu nehnuteľnosti bez skutočného posúdenia. Na základe neodkladného opatrenia nariadeného uznesením Okresného súdu Nitra č.k.

19C/93/2017 zo dňa 25.09.2017, ktorým súd uložil žalovanému v 1. rade povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva zriadeného v jeho prospech na nehnuteľnostiach zapísaných na LV č. 259 pre k. ú. Dolní Lefantovce, žalovaný v 2. rade ako dražobník upustil od realizácie dražby predmetných nehnuteľností a nevykonáva žiadne ďalšie úkony, pričom nedošlo ani k vypracovaniu znaleckého posudku. Žalovaný v 2. rade môže realizovať dobrovoľnú dražbu len na základe oprávnenia žalovaného v 1. rade ako záložného veriteľa. Vzhľadom na uvedené považuje námietku žalobcov týkajúcu sa odhadu hodnoty nehnuteľností za neopodstatnenú. Výkon záložného práva prostredníctvom dobrovoľnej dražby predstavuje zákonnú možnosť danú na základe § 151j ods. 1 OZ. Žalovaný v 2. rade poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie v konaní o prejudiciálnej otázke podanej Krajským súdom v Prešove vo veci sporu medzi Monikou Kušionovou proti SMART Capital, a.s. (konanie C-34/13) týkajúceho sa okrem iného aj možnosti mimosúdneho výkonu záložného práva na nehnuteľnosť, ktorú spotrebiteľ poskytol ako zabezpečenie pohľadávky, tiež na konanie pred Súdny dvorom Európskej únie na základe návrhu Okresného súdu Prešov na rozhodnutie o prejudiciálnej otázke vo veci Peter Macinský, Eva Macinská proti Getfin s. r. o., Financreal s.r.o. (C-482/12), na návrh generálneho advokáta Nilsa Wahla zo dňa 21.11.2013. Generálny advokát po komplexnom posúdení slovenskej právnej úpravy výkonu záložného práva s právom Európskej únie zaujal právny názor, že „sporné konanie (výkon záložného práva formou dobrovoľnej dražby podľa zákona č. 527/2002 Z. z.) poskytuje dostatočnú úroveň efektívnej ochrany spotrebiteľov vyžadovanú podľa smernice 93/13“, zároveň neopomenul dodať, že „so smernicou 93/13 je zlučiteľné, ak členský štát od spotrebiteľov vyžaduje, že musia aktívne konať s cieľom prerušiť alebo zastaviť výkon zmluvy údajne obsahujúcej nekalú podmienku.“ a dospel taktiež k právnomu záveru, že si nemyslí, že „v spornom konať sú práva spotrebiteľov obmedzené len na následné finančné odškodnenie“ a že podľa neho „sporné konanie nespôsobuje, že by účinný výkon práv spotrebiteľa bol nadmerne zaťažovaný“, nakoľko vnútroštátny súd pri posudzovaní podmienok v spotrebiteľskej zmluve disponuje v prípade potreby oprávnením nariadiť predbežné opatrenie prerušujúce konanie dražby alebo účinky príklepu až do vydania konečného rozhodnutia o nekalej povahe podmienky v spotrebiteľskej zmluve. Uviedol tiež, že v piatej hlave prvej časti OZ obsahujúcej úpravu spotrebiteľských zmlúv sa dokonca explicitne uvádza: „Ak záložné právo zabezpečuje záväzok zo spotrebiteľskej zmluvy, môže sa záložný veriteľ v rámci výkonu záložného práva uspokojiť len predajom zálohu na dražbe podľa osobitného zákona alebo predajom zálohu podľa osobitných zákonov.“ (viď § 53 ods. 10 OZ). Z toho vyplýva, že práve časť OZ venujúca sa právam spotrebiteľov a ochrane týchto práv výslovne preferuje predaj zálohu na dobrovoľnej dražbe, pretože podľa dôvodovej správy k novele OZ (zákon č. 106/2014 Z. z.) tento spôsob výkonu záložného práva zo spotrebiteľskej zmluvy patrí medzi zákonom dovolené spôsoby. Má za to, že v tomto kontexte neobstojí námietka žalobcov, že banka mala zvoliť ako primeranejší prostriedok na vymoženie svojej pohľadávky exekúciu. V nadväznosti na námietky žalobcov týkajúce sa porušovania ich ústavných práv žalovaný v 2. rade uviedol, že ani ustanovenie § 151j ods. 1 OZ a ani jedno z ustanovení zákona č. 527/2002 Z. z. nemajú na základe žiadneho rozhodnutia Ústavného súdu SR zrušenú účinnosť ani platnosť, a teda boli a sú plne aplikovateľné a sú v súlade s Ústavou SR. Ústavný súd SR sa pritom v minulosti viackrát zaoberal posudzovaním súladu zákona č. 527/2002 Z. z. s Ústavou SR a nikdy nedospel k záveru o jeho protiústavnosti. Petitom č. 8 sa žalobcovia domáhajú uloženia povinnosti žalovanému v 1. rade a žalovanému v 2. rade vyplatiť žalobcom spoločne a nerozdielne primerané finančné zadost'učinenie vo výške 1 500 eur, avšak žaloba neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia ani dôkazy, na základe ktorých by mohol súd žalobcom predmetný právny nárok priznať.

6. Súd vec prejednal za prítomnosti žalobkyne v 1. rade, jej splnomocneného zástupcu a právneho zástupcu žalovaného v 1. rade, v neprítomnosti žalobcu v 2. rade a žalovaného v 2. rade.

7. Zástupca žalobkyne v 1. rade na pojednávaní zotrval na písomne podanej žalobe. Uviedol, že dňa 30.8.2005 uzavreli žalobcovia so žalovaným v 1. rade zmluvu o splátkovom úvere s parametrami výška úveru 1 200 000 Sk, poplatok za poskytnutie úveru 8 400 Sk, výška úrokovej sadzby - typ fixná 5,6 % p.a. v deň podpisu zmluvy, poplatok za poskytnutie úveru 8 400 Sk, splatný v deň podpisu zmluvy, poplatok za správu úveru 50 Sk mesačne, výška splátok 7 254 Sk, periodicita splátok k 20-temu dňu v mesiaci, splatnosť prvej splátky 20.3.2006, konečná splatnosť úveru 20.6.2035. Zmluva sa odvoláva na znenia Obchodného zákonníka. Považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku, že poplatok bol splatný skôr ako bola podpísaná zmluva. Údaje z úverovej zmluvy dal do hypokalkulačky a pri uvedenej výške úveru mu vyšla splátka vo výške 6 888 Sk. Podľa úverovej zmluvy je výška splátky 7 254 Sk plus poplatok za správu úveru je ďalších 50 Sk mesačne. Súčasne s úverovou zmluvou bola podpísaná aj záložná zmluva, pričom v danom prípade sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu obsahujúcu množstvo neprijateľných zmluvných

podmienok ako sú poplatky za úver, poplatky za vedenie účtu, poplatky za upomienky. Tieto plnenia neboli spotrebiteľom dodané. Splnomocnený zástupca žalobkyne v 1. rade poukázal na rozhodnutie KS Prešov 18Co/109/2011. Za neprijateľnú zmluvnú podmienku považuje vyhlásenie spotrebiteľov, že sa oboznámili s VOP a sadzobníkom, pričom súčasťou zmluvy nie je ani sadzobník ani VOP. Úverová zmluva je predtlačená a formulárová. Žalobcovia nemali možnosť v zmluve nič meniť. Za neprijateľné zmluvné podmienky považuje ustanovenia článku 7, článku 3 ods. 5, ods. 7, ods. 9, článku 5 ods. 2, ods. 4 zmluvy. Poukazuje na skutočnosť, že úverovú zmluvu za žalovaného v 1. rade podpísal Ing. Peter Majorčík a Ing. Roman Antal, pričom z výpisu z obchodného registra žalovaného v 1. rade vyplýva, že za žalovaného majú vystupovať 2 štatutári. K zmluve nie je pripojené plnomocenstvo oprávňujúce podpísať zmluvu inými osobami, k zmluve o zriadení záložného práva časť IV, ods. 2, písm. b) nemá doklad ako prešiel záloh z pani Ľubice Rapanovej na inú osobu. Súčasťou úverovej zmluvy bola aj zmluva o zmenkovom vyplňovanom práve, čo tiež považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Dňa 5.1.2017 žalovaný v 1. rade doručil žalobcom oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru, kde svoju pohľadávku vyčíslil sumou 37 106,78 eur. Žalobcovia v skutočnosti zaplatili žalovanému v 1. rade sumu 33 897,55 eur. V oznámení o mimoriadnej splatnosti úveru sa píše, že žalobcovia porušili produktové obchodné podmienky účinné od 1.1.2015. Zdôraznil, že žalobcovia nemali k dispozícii obchodné podmienky ani z roku 2005, nie to z roku 2015. Žalobcom bola reálne požičaná suma 1 191 600 Sk, t.j. 39 553,87 eur. Žalobcovia uhradili žalovanému v 1. rade 33 897,55 eur. Keďže zmluvu považuje za neplatnú, žalobcovia by mali doplatiť už len to čo si požičali, a teda sumu vo výške 5 656,32 eur. Žalobcovia majú naliehavý právny záujem na určení neplatnosti úverovej zmluvy, pretože potrebujú mať vyriešenú otázku, aký je ich skutočný dlh nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov. V tomto prípade žalobcom hrozí dražba a aj z tohto dôvodu je potrebné ustáliť výšku pohľadávky žalovaného voči žalobcom. Splnomocnený zástupca žalobkyne v 1. rade poukázal na rozhodnutie KS Prešov sp. zn. 16Co/100/2013, ďalej poukázal na výpis z obchodného registra žalovaného v 1. rade, v ktorom nie je uvedená osoba, ktorá za žalovaného v 1. rade zmluvu podpisovala, preto mal za to, že medzi stranami nebola uzavretá žiadna zmluva, pričom poukazoval aj na rozsudok Okresného súdu Zvolen sp. zn. 9Csp/11/2016. Tiež poukázal na zákon č. 90/2016 s tým, že v danom prípade ide o úver na bývanie. Splnomocnený zástupca žalobkyne v 1. rade súčasne navrhol zmenu petitu žaloby.

8. Žalobkyňa v 1. rade na pojednávaní uviedla, že úver si brali kvôli zabezpečeniu bývania, vyplatená im bola nižšia suma, ako im bolo sľúbené. Nevideli ani zmluvné podmienky, nič im nebolo vysvetlené a nevedela ani čo je bianko-zmenka.

9. Právny zástupca žalovaného v 1. rade na pojednávaní uviedol, že celé podanie žalobcu je len prepisovaným generickým kompilátom, ktorý sa opakovane objavuje v konaniach na rôznych súdoch SR a jeho cieľom je výlučne konzervovanie protiprávneho stavu, špeciálne na situáciách je nariadenie neodkladné opatrenie. Poukázal na základné princípy CSP, v zmysle ktorých súd je povinný v konaní postupovať v súlade s ústavou a medzinárodnými právnymi záväzkami, a to s ohľadom na hodnoty ktoré sú uvedeným chránené. Uviedol, že na pojednávaní bol žalobca vyzvaný na to, aby predniesol žalobu, nepredniesol však žiadnu žalobu, ale opätovne len súbor akýchsi nových tvrdení nijako nesúvisiacich s predmetom konania a to ani procesno-právne. Nonsensuálnosť takéhoto postupu je okrem iného zrejme z obsahu jeho vyjadrenia, ktorým sa odvoláva na podmienku naliehavého právneho záujmu pri určení práva avšak žiadneho určenia práva sa svojím návrhom nedovoľáva. Všetky určovacie petitivy smerujú k určení inej právnej skutočnosti a sú tak určovacími žalobami podľa § 137 písm. d) CSP. Pri týchto žalobách sa ich prípustnosť vyvodzuje výlučne po skutočnosti existencie osobitnej právnej normy umožňujúcej žalovať takéto určenie. Ak takéto norma neexistuje to znamená nie je splnená podmienka ekvivalentná k podmienke naliehavého právneho záujmu, nie je naplnený procesný predpoklad pre akékoľvek meritórne prejednávanie žaloby. V tomto smere poukázal na rozhodnutia NS SR sp.zn. 3Cdo/240/2006, 1Cdo/13/2010, 1Cdo/324/2014, 5Cdo/345/2015, 8Cdo/26/2016 rovnako je rozhodnutie ÚS SR sp.zn. 2ÚS137/2008. Bez splnenia uvedenej podmienky nie je možné žalobu prejednať, osobitne to konštatuje aj zákonodarca v dôvodovej správe k ustanoveniu § 137 CSP, v zmysle ktorej cieľom právnej úpravy je vylúčiť všetky nezmyselné žaloby o neplatnosť právnych úkonov. Odhliadnuc od skutočnosti, že navrhovaný petit nie je ani len určitý a žaloba tak nie je ani formálne v poriadku je uvedené dôvodom na zamietnutie tohto podania. Zmena žaloby je povinne písomný úkon, návrh nie je možné vykonať do zápisnice. Žiadny návrh tak podaný nebol a osobitne s ohľadom na skutočnosť, že podaný viac ako rok po podaní pôvodného podania a týka sa skutočnosti pre posúdenie ktorých takisto nie sú splnené procesné podmienky. K argumentu žalobkyne v 1. rade ohľadom poverenia k podpísaniu zmluvy za žalovaného v 1. rade poukázal na ustanovenia § 15 Obchodného zákonníka, kde ten kto je poverený

určitou činnosťou pri prevádzkovaní podniku je oprávnený konať v danom rozsahu za podnikateľa. Námietka prekročenia plnomocenstva, poverenia, prípadne jeho nedostatku či neexistencie patrí výlučne tomu, v mene ktorého sa koná. Tí ktorí zmluvu uzatvárali, konali v mene a na účet veriteľa, čo je okrem iného aj evidentné zo skutočností, že podľa obsahu uvedenej zmluvy veriteľ i konal a úver poskytoval. Čo sa týka tvrdení o výkone záložného práva a zaviazanosti záložcu k určitým povinnostiam, je to samozrejme povinnosť, ktorá vo vzniku záložného práva a po prevode zálohu automaticky prechádza na nového záložcu, čo je okrem iného obsiahnuté v ustanovení § 151h ods. 1 Občianskeho zákonníka. Právny zástupca žalovaného v 1. rade poukázal na nezmyselnosť odvolávania sa na zákon č. 90/2016 Z. z. o úveroch na bývanie, keď úverová zmluva bola uzavretá pred nadobudnutím jeho účinnosti.

10. Súd prvej inštancie uznesením č.k. 19C/93/2017-396 zo dňa 23.1.2019 zmenu petitu žaloby nepripustil, a to s poukazom na skutočnosť, že v predmetnom konaní ide o nerozlučné spoločenstvo na strane žalobcov, pri ktorom platí, že disponibilný úkon so žalobou musia urobiť všetci, ktorí vystupujú na strane žalobcov. V danom prípade navrhla zmenu petitu žaloby žalobkyňa v 1. rade. Žalobca v 2. rade však ani na výzvu súdu, aby oznámil, či s navrhnutou zmenou žaloby súhlasí, nereagoval, preto súd s poukazom na § 77 ods. 2 CSP zmenu žaloby nepripustil a predmetom konania bol pôvodný žalobný návrh v znení ako bol žalobcami navrhnutý v pôvodne podanej žalobe doručenej súdu dňa 13.9.2017.

11. Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav:

12. Dňa 30.8.2005 bola medzi žalovaným v 1. rade ako veriteľom a žalobcami v 1. a 2. rade ako dlžníkmi uzavretá zmluva o splátkovom úvere č. 0511688863, na základe ktorej žalovaný v 1. rade poskytol žalobcom v 1. a 2. rade úver na bývanie vo výške 1 200 000 Sk. V úverovej zmluve boli ďalej dojednané nasledovné podmienky: úroková sadzba fixná 1R 5,60 % ročne v deň podpisu zmluvy, poplatok za poskytnutie úveru 8 400 Sk, poplatok za správu úveru 50 Sk mesačne, výška splátky 7 254 Sk, periodicita splátok mesačne, k 20. dňu v mesiaci, splatnosť prvej splátky 20.3.2006, konečná splatnosť úveru 20.6.2035, účel úveru nadobudnutie nehnuteľnosti a údržba nehnuteľnosti. Úver z predmetnej zmluvy bol zabezpečený záložným právom k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalobcov, pričom sa jedná o nehnuteľnosti vedené Okresným úradom Nitra, katastrálny odbor na LV č. 259 nachádzajúce sa v katastrálnom území Dolné Lefantovce, a to rodinný dom súp. č. 26/16 postavený na pozemku s parcelným č. 19/1 a pozemky parc. č. 20/4 záhrady o výmere 873 m², parc. č. 19/1 zastavané plochy a nádvoria o výmere 104 m², parc. č. 19/2 zastavané plochy a nádvoria o výmere 83 m², parc. č. 20/1 zastavané plochy a nádvoria o výmere 29 m², parc. č.20/2 zastavané plochy a nádvoria o výmere 72 m². Záložné právo k predmetným nehnuteľnostiam bolo zriadené pod V 5706/05. Žalobcovia nedodržali zmluvne dojednané podmienky splácania úveru, preto žalovaný v 1. rade vyhlásil ku dňu 5.1.2017 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy a požiadal žalobcov o úhradu pohľadávky zo zmluvy vyčíslenej sumou vo výške 37 106,78 eur, a to v lehote 15 dní. Žalobcovia pohľadávku žalovaného v 1. rade neuhradili, preto žalovaný v 1. rade pristúpil k výkonu záložného práva predajom nehnuteľnosti na dražbe v zmysle zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách.

13. Zistený skutkový stav súd právne posúdil v zmysle nižšie uvedených ustanovení platných právnych predpisov:

14. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

15. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

16. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlíšné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

17. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech

spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

18. Podľa § 151j ods. 1 Občianskeho zákonníka ak pohľadávka zabezpečená záložným právom nie je riadne a včas splnená, môže záložný veriteľ začať výkon záložného práva. V rámci výkonu záložného práva sa záložný veriteľ môže uspokojiť spôsobom určeným v zmluve alebo predajom zálohu na dražbe podľa osobitného zákona, alebo domáhať sa uspokojenia predajom zálohu podľa osobitných zákonov, ak tento zákon alebo osobitný zákon neustanovuje inak.

19. Podľa § 132 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v platnom znení (ďalej len CSP) v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

20. Podľa § 132 ods. 2 CSP opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy.

21. Podľa § 132 ods. 3 CSP žalobca k žalobe pripojí dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť.

22. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1986/71/>> o Slovenskej obchodnej inšpekcii v platnom a účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere (ďalej len zákon č. 258/2001 Z. z.) tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

23. Podľa § 1 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. zákon sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu,

24. Podľa § 1 ods. 2 písm. c) zákona č. 258/2001 Z. z. zákon sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru do hodnoty v Sk zodpovedajúcej 200 EUR a nad hodnotu v Sk zodpovedajúcu 20 000 EUR; ak je na rovnaký účel uzavretých viac zmlúv o spotrebiteľskom úvere, súhrn všetkých zmlúv o spotrebiteľskom úvere sa považuje za jediný spotrebiteľský úver.

25. Zmluvný vzťah žalobcov a žalovaného v 1. rade založený na základe predmetnej zmluvy o úvere spadá pod úpravu Obchodného zákonníka, avšak s poukazom na povahu účastníkov uvedenej zmluvy je na daný právny vzťah potrebné aplikovať tiež ustanovenia Občianskeho zákonníka (§52 s nasl.) a tiež zákona č. 634/1992 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení platnom a účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy. Na daný právny vzťah nie je možné aplikovať ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z., pretože je to v ustanovení § 1 ods. 2 písm. a) a c) uvedeného zákona pojmovovo vylúčené. Rovnako neprichádza do úvahy použitie zákona č. 90/2016 o úveroch na bývanie a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pretože tento v pôvodnom znení nadobudol účinnosť dňa 21.3.2016, teda až po uzavretí zmluvy o úvere, keď zmluva o úvere bola podpísaná dňa 30.8.2005. S poukazom na úpravu spotrebiteľských zmlúv obsiahnutú v ustanoveniach Občianskeho zákonníka platného v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere možno konštatovať, že žalovaný v 1. rade mal v zmluve postavenie dodávateľa, pretože pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti (poskytovanie úverov), žalobcovia mali status spotrebiteľov, pretože zmluvu uzatvárali ako fyzické osoby, nie ako podnikatelia. Uzavretú úverovú zmluvu teda súd posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu. Základnú charakteristiku spotrebiteľských zmlúv upravuje Občiansky zákonník v ustanovení § 52 a nasledujúcich. Občiansky zákonník špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a neplatné. Vychádza sa z toho, že spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa tiež, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

26. S poukazom na námietky žalovaných v 1. a 2. rade ako aj vzhľadom na skutočnosť, že v tejto veci bola podaná určovací žaloba, súd sa ako prvoradou otázkou zaoberal skúmaním, či podaná žaloba je prípustná vzhľadom na ustanovenie § 137 CSP.

27. Podľa § 137 CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o: a) splnení povinnosti, b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

28. V nadväznosti na zákonné znenie ustanovenia § 137 CSP možno povedať, že právna teória rozoznáva viaceré druhy súkromnoprávných žalôb, ako aj viaceré kritériá na ich kategorizáciu, a to žalobu o splnení povinnosti, žalobu o nároku na usporiadanie práv a povinností, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z právneho predpisu, žalobu na určenie, či tu právo je alebo nie je, žalobu na určenie právnej skutočnosti ako aj inú žalobu v § 137 CSP neuvedenú (keďže § 137 CSP obsahuje len ich demonštratívny výpočet). Význam uvedeného zákonného ustanovenia spočíva v tom, že vymedzuje podmienky prípustnosti pre niektoré druhy žalôb. Podmienkou prípustnosti žaloby na určenie, či tu právo je alebo nie je, je naliehavý právny záujem žalobcu. Prípustnosť žaloby na určenie právnej skutočnosti musí vyplývať z osobitného predpisu (najmä z hmotného práva); inak je takáto žaloba neprípustná. Pri žalobách na plnenie nie je v § 137 síce explicitne vyjadrená žiadna podmienka prípustnosti, interpretáciou však možno dospieť k záveru, že žaloba na plnenie je procesne prípustná, ak bude navrhovaný rozsudok vykonateľný podľa predpisov exekučného práva. K odmietnutiu žaloby preto, že žalobný návrh nie je dostatočne určitý, môže dôjsť iba za predpokladu, že v konaní nie je možné pre túto vadu pokračovať (§ 129 ods. 3 CSP). Odmietnutie žaloby nie je na mieste vtedy, ak je petit síce nesprávne formulovaný, avšak, ak je pri posúdení všetkých súvislostí zrejmé, čoho sa žalobca domáha a čo sleduje.

29. V danom prípade žalobcovia predložili súdu obsahlu žalobu, v ktorej podľa názoru súdu uviedli množstvo citácií právnych predpisov, súdnych rozhodnutí okresných, krajských súdov, ako aj Najvyššieho súdu SR, Ústavného súdu SR i rozsudkov Súdneho dvora EÚ. Hoci celé podanie považuje súd za nesúrodé a neurčité, z petitu žalobného návrhu je zrejmé, čoho sa žalobcovia domáhali, preto podľa názoru súdu nebol v danom prípade dôvod na postup podľa § 129 CSP a súd sa podaním zaoberal a žalobu ďalej v zmysle ustanovení platných procesných predpisov upravujúcich civilné konanie (CSP) posudzoval. Súd sa zaoberal jednotlivými bodmi žaloby uvedenými v žalobnom návrhu pod č. 1-8.

30. V 1. bode žaloby sa žalobcovia domáhali určenia neplatnosti zmluvy o účelovom splátkovom úvere č. 0511688863 zo dňa 30.8.2005, ktorú uzavreli so žalovaným v 1. rade. S poukazom na ustanovenie § 137 CSP je možné žalobu o určenie neplatnosti zmluvy je subsumovať pod písm. d) uvedeného zákonného ustanovenia, pretože žalobcovia sa ňou domáhajú určenia inej právnej skutočnosti. V tomto prípade nie je nutné preukazovať naliehavý právny záujem na požadovanom určení, avšak takáto žaloba je prípustná len vtedy, ak jej prípustnosť vyplýva z ustanovení osobitného predpisu. V záujme poskytnutia ochrany žalobcom ako slabšej strane v tomto spore súd skúmal, či v danom prípade možno prípustnosť žaloby založiť s poukazom na niektoré z ustanovení Občianskeho zákonníka, či v čase podpisu zmluvy platného a účinného zákona č. 634/1992 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, avšak dôvod na takýto postup daný nebol. Stranami uzavretá zmluva o účelovom splátkovom úvere sa neprieči ustanoveniam uvedených právnych predpisov, nie je možné ju považovať ani za zmluvu uzavretú v rozpore s dobrými mravmi. Podľa názoru súdu aj odplata dojednaná v zmluve o účelovom splátkovom úvere je dojednaná v primeranej miere, pričom súd zdôrazňuje, že úroková sadzba vo výške 5,60 % ročne bola dojednaná dokonca v nižšej miere ako boli priemerné úrokové miery z úverov obchodných bánk. Z informácií dostupných prostredníctvom portálu Národnej banky Slovenska súd zistil, že v auguste 2008 bola priemerná úroková miera z úverov obchodných bánk vo výške 6,11 %. Žalobcovia v podanej žalobe odkaz na iný osobitný právny predpis zakladajúci prípustnosť určovacej žaloby v zmysle § 137 písm. d) CSP neuviedli, preto súd považoval žalobu za procesne neprípustnú, a preto ju v bode 1 žalobného návrhu zamietol.

31. Obdobne ako v predchádzajúcom bode súd posúdil aj nárok požadovaný v bode 2 žaloby, ktorým sa žalobcovia domáhali určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalobou požadované určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je rovnako právnu skutočnosťou, a preto prípustnosť takejto žaloby musí byť rovnako daná osobitným právnym

predpisom. Táto zákonná podmienka rovnako splnená nie je, preto musí súd konštatovať, že osobitný právny predpis, ktorý by založil prípustnosť žaloby o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru zo zmluvy o úvere zo dňa 30.8.2005 uzavretej medzi žalobcami a žalovaným v 1. rade v zmysle ustanovenia § 137 písm. d) CSP neexistuje.

32. Len pre úplnosť súd uvádza, že zmluva o účelovom splátkovom úvere bola uzavretá za účinnosti zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, avšak s poukazom na ust. § 1 ods. 2 písm. a) a d) uvedeného zákona sa tento zákon č. 258/2001 Z. z. na uzavretú zmluvu o spotrebiteľskom úvere nevzťahuje. Zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch bol s účinnosťou od 11.6.2010 zrušený zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Neskôr platný zákon č. 129/2010 Z. z. s účinnosťou od 1.1.2018 v ustanovení § 11 ods. 4 umožnil spotrebiteľom domáhať sa pred súdom určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou, s poukazom na vyššie uvedené však táto právna úprava nie je na daný právny vzťah aplikovateľná.

33. V bode 3. žaloby sa žalobcovia domáhajú určenia, že použitá okamžitá splatnosť záväzkov - neprimerane vysoká sankcia spojená s neplnením záväzkov je neprijateľná zmluvná podmienka podľa § 53 ods. 4 písm. k). Hoci v petite žaloby nie je odkaz na označenie právneho predpisu názvom, resp. číslom, súdu je zrejmé, že žalobcovia tu pravdepodobne odkazujú na Občiansky zákonník. V tomto prípade je žalobou požadované určenie možné a jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 298 CSP, v zmysle ktorého je súd povinný ex offo spotrebiteľskú zmluvu preskúmať, či zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. V danom prípade súd konštatuje, že vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru v prípade nesplnenia podmienok jeho splácania nie je možné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Možnosť dohodnúť si predčasnú splatnosť záväzku v prípade nesplnenia splátok v dojednanom čase pripúšťa aj § 565 Občianskeho zákonníka, z čoho je zrejmé, že zákonodarca priamo predpokladal situácie, kedy sa dlžník dostane do omeškania s plnením svojich platobných povinností voči veriteľovi a ako sankciu za nesplnenie povinností dlžníka splácať dlh riadne a včas, umožnil veriteľovi požadovať zaplatenie celého dlhu naraz. V danom prípade, keďže ide o spotrebiteľský právny vzťah sa uplatní osobitný právny režim v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré má spotrebiteľ ako dlžník vykonať v splátkach, môže veriteľ ako dodávateľ žiadosťou o zaplatenie uplatniť stratu výhody splátok až po uplynutí troch mesiacov od omeškania s úhradou splátky, pokiaľ súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Je zrejmé, že zákonodarca zakotvením osobitnej právnej úpravy § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka platnej pre spotrebiteľské právne vzťahy nemienil celkom vylúčiť možnosť veriteľa vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, naopak túto mienil ponechať aj pre spotrebiteľské právne vzťahy, avšak podmienil ju osobitnými podmienkami, ktoré stanovil v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. S poukazom na uvedené súd konštatuje, že nevezhliadol podmienky pre vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru ako neprimerane vysokej sankcie spojenej s nesplnením záväzkov za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a preto žalobu v bode 3 žalobného návrhu nepovažoval za dôvodnú a túto zamietol.

34. Súd žalobu zamietol tiež v bode 4 žalobného návrhu, ktorým sa žalobcovia domáhali určenia, že právne úkony záložného veriteľa Slovenská sporiteľňa, a.s. smerujúce k realizácii výkonu záložného práva k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. 259 sú neplatné. V tomto prípade z podanej žaloby nie je možné vyvodiť určenia neplatnosti ktorých právnych úkonov sa žalobcovia domáhajú, žalobný petit v navrhovanom znení je neurčitý a nevykonateľný, preto súd nemohol žalobe vyhovieť ani v tejto časti.

35. V bode 5 žaloby žalobcovia žiadali určiť, že právne úkony dražobníka Dražobná spoločnosť a.s. Zelinárska 6, 821 08 Bratislava, IČO: 35 849 703 smerujúce k realizácii predmetu dobrovoľnej dražby nehnuteľností zapísaných na LV č. 259 katastrálneho územia Dolné Lefantovce, a to rodinný dom súp. č. 26/16 postavený na pozemku s parcelným č. 19/1 a parcely č. 20/4 záhrady o výmere 873 m², parcela č. 19/1 zastavané plochy a nádvoria o výmere 104 m², parcelné č. 19/2 zastavané plochy a nádvoria o výmere 83 m², parcela č. 20/1 zastavané plochy a nádvoria o výmere 29 m², parcela č.20/2 zastavané plochy a nádvoria o výmere 72 m² v podiele 1/1 sú neplatné.

36. Z bodov 4 a 5 žalobného návrhu nie je možné vyvodiť k neplatnosti ktorých úkonov daný petit smeruje. V žalobnom návrhu nie je v bodoch 4 a 5 uvedený ani jeden konkrétny právny úkon, o neplatnosti ktorého má súd rozhodnúť. Pokiaľ aj mali žalobcovia na zreteli jednotlivé úkony žalovaného

v 1. rade, ktoré smerovali k osloveniu žalovaného v 2. rade, aby dražbu realizoval, či ďalšie úkony žalovaného v 2. rade ako napr. zaistenie vypracovania znaleckého posudku, vyhotovenie a zverejnenie oznámenia o dražbe, realizáciu obhliadky predmetu dražby, skoncipovanie zápisnice o odovzdaní predmetu dražby a iné, tieto sú iba procedurálnymi úkonmi vyžadovanými podľa zákona č. 527/2002 Z. z., ktoré nemajú za následok vznik, zmenu alebo zánik žiadnych hmotných práv žalobcov. Z toho dôvodu sa nemožno domáhať vyslovenia absolútnej neplatnosti tých úkonov, ktoré nie sú právnymi úkonmi podľa § 34 OZ a nevyvolali žiadne hmotnoprávne následky. S poukazom na uvedené súd konštatuje, že žalobný návrh uvádzaný v bodoch 4 a 5 petitu je nedôvodný, a preto ho súd rovnako zamietol.

37. V bode 6 žalobného návrhu žalobcovia žiadali uložiť žalovanému v 1. rade povinnosť vymazať žalobcu zo zoznamu dlžníkov a odstrániť negatívny rating, aby si žalobcovia v 1. a 2. rade mohli zobrať iný úver. Žalobcovia v podanej žalobe nijakým spôsobom neodôvodnili, na základe akých ustanovení platných právnych predpisov a z akých konkrétnych dôvodov má súd uložiť žalovanému v 1. rade túto povinnosť. S poukazom na uvedené súd žalobu ako nedôvodnú zamietol aj v tejto časti.

38. Žalobcovia ďalej žiadali, aby súd žalovaných v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne zaviazal povinnosťou zaplatiť im sumu vo výške 1 500 eur titulom finančného zadosťučinenia (bod 8 žalobného návrhu). Súdu nie je zrejmé z akých konkrétnych dôvodov a na základe ktorého zákonného ustanovenia by mal žalobcom požadovanú sumu primeraného finančného zadosťučinenia priznať. Len pre úplnosť súd uvádza, že pokiaľ aj v iných veciach súdy spotrebiteľom nárok na primerané primerané finančné zadosťučinenie priznávali, či už s poukazom na ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, alebo s poukazom na 26 ods. 3 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, toto nie je „automaticky použiteľné“ aj v tomto konaní. Žalobcovia svoj nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia riadne nezdôvodnili a nepreukázali, okrem uvedenia sumy v podstate neuviedli nič iné, ujmu nijako nekonkretizovali, nepreukázali, že žalovaní im spôsobili nejakú závažnú ujmu. S poukazom na uvedené súd nevhliadol žiadny dôvod na to, aby žalobcom kompenzáciu vo forme finančného zadosťučinenia priznal, a preto žalobu ako nedôvodnú aj v tejto časti zamietol.

39. Súd v tomto konaní skúmal aj vecnú legitímáciu strán sporu. Vecnou legitímáciou je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jeden účastník občianskeho súdneho konania (navrhovateľ - žalobca) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitimovaný) a účastník na opačnej procesnej strane (odporca - žalovaný) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (je pasívne vecne legitimovaný) - uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. 11. 2011, č. k. III. ÚS 517/2011-9.

40. Na to, aby sa niekto stal stranou konania, netreba, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana subjektom práva a opačná procesná strana subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide.

41. V danom prípade žalobcovia smerovali žalobu voči banke, ktorá im poskytla úver (žalovaný v 1. rade) a žalobu smerovali tiež voči dražobníkovi (žalovaný v 2. rade), pričom v podanej žalobe žalobcovia vôbec nerozlíšili voči ktorému zo subjektov podaný žalobný návrh smerujú, a to s výnimkou bodu 6, v ktorom žalobcovia žiadali uložiť povinnosť len žalovanému v 1. rade a bodov 7, 8 žaloby, kedy žalobcovia žiadali zaviazat' povinnosťou nahradiť trovy konania a zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie obidvoch žalovaných. S poukazom na uvedené súd pasívnu legitímáciu skúmal na strane obidvoch žalovaných a vo vzťahu ku všetkým žalobným návrhom, s výnimkou žalobného návrhu uvádzaného pod bodom 6 žaloby, kde žalobca žiadal uloženie povinnosti len žalovanému v 1. rade.

42. V prejednávanej veci súd mal za to, že žaloba je v bodoch 1, 2, 3, 4 voči žalovanému v 2. rade nedôvodná tiež s poukazom na nedostatok pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného v 2. rade. Vzhľadom na uvedené súd žalobu voči žalovanému v 2. rade v bodoch 1, 2, 3, 4 zamietol tiež z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie. Nedostatok pasívnej vecnej legitímácie vo vzťahu k žalovanému v 1. rade súd konštatuje aj v bode 5 žaloby, preto súd žalobu v bode 5 žalobného návrhu vo vzťahu k žalovanému v 1. rade zamietol okrem už vyššie uvádzaného aj s poukazom na nedostatok pasívnej vecnej legitímácie.

43. Po vykonaní dokazovania súd dospel k záveru, že podaná žaloba je napriek svojej rozsiahlosti nedôvodná v celom rozsahu. Žalobcovia v podanej žalobe poukázali na množstvo rôznych súdnych rozhodnutí, platných právnych predpisov i právnych predpisov na dané právne vzťahy neaplikovateľných, pričom mnohé z nich s prejednávanou vecou vôbec nesúvisia. Žalobcovia tak spojili do jedného dokumentu niekoľko právnych tvrdení, odôvodnení, výňatkov zo súdnych rozhodnutí, avšak bez toho, aby súdu detailnejšie ozrejmili, aký je vzťah nimi uvádzaných tvrdení s prejednávanou vecou. Súd mal jednoznačne preukázať, že to boli práve žalobcovia, ktorí porušili zmluvne dojednané povinnosti splácať úver, avšak v tomto konaní sa žalobcovia stavajú do pozície poškodených a dovoľávajú sa poskytnutia ochrany zo strany súdu. Je zrejmé, že je povinnosťou súdu v sporoch s ochranou slabšej strany, ktorou sú aj spotrebitelia, týmto poskytnúť ochranu, a to preskúmaním nekalých obchodných praktík, prihliadnutím na neprijateľné zmluvné podmienky, avšak v tomto prípade súd musí konštatovať, že neprijateľné zmluvné podmienky v stranami kontrahovaných zmluvách nevzhladol. Len pre úplnosť súd uvádza, že uzavreté zmluvy považuje za uzavreté správne a v súlade s legislatívou platnou a účinnou v čase ich podpisu. Žalobcom na ich žiadosť poskytol žalovaný v 1. rade úver, pričom súdu nedá nekonštatovať, že podmienky dojednané v úverovej zmluve považuje za maximálne prijateľné a primerané a za primeranú je možné považovať aj dojednanú odplatu - úrokovú sadzbu vo výške 5,60 % ročne, ktorú si žalobcovia so žalovaným v 1. rade dojednali dokonca v nižšej sadzbe ako bola v tom čase priemerná úroková miera z úverov obchodných bánk (táto bola v auguste 2005 vo výške 6,11%). Ani skutočnosť, že žalovaný v 1. rade prostredníctvom dražobníka - žalovaného v 2. rade pristúpil k výkonu záložného práva predajom nehnuteľnosti slúžiacej na bývanie žalobcov nie je možné vnímať ako protiprávny zásah do práv žalobcov. Tu je potrebné si opäť uvedomiť, že to boli práve žalobcovia, ktorí si peňažné prostriedky od žalovaného v 1. rade požičali a tieto mu riadne a včas nesplatili, preto je celkom logické, že žalovaný v 1. rade pristúpil k výkonu záložného práva, aby týmto spôsobom získal možnosť uspokojiť svoju pohľadávku. Hoci je povinnosťou súdu poskytovať slabšej strane sporu ochranu, táto nemôže byť absolútna a nesmie viesť k tomu, aby neodôvodnene zasiahla do práv druhej strany tohto konania - teda žalovaných. Súd predovšetkým zdôrazňuje, že na strane druhej nepochybne stojí právo žalovaného v 1. rade na vrátenie žalobcom poskytnutej pôžičky a to vrátane celého jej príslušenstva, preto je absolútne neprijateľné, aby súd žalovaného zbavil možnosti domáhať sa uspokojenia formou predaja zálohu, čím by podstatne sťažil vymožitelnosť jeho splatnej pohľadávky. Súd má za to, že pokiaľ mali žalobcovia zámer doceliť odklad výkonu záložného práva a dohodnúť sa so žalovaným v 1. rade na splácaní ich záväzku, mali si zvoliť iný spôsob ochrany. Napríklad mohli s veriteľom rokovať a dojednať si iné podmienky splácania ich záväzku, mohli tiež vyhľadať kvalifikovanú právnu pomoc, v prípade zlej finančnej situácie mohli prostredníctvom Centra právnej pomoci žiadať o pomoc advokáta, čo by pre nich bolo nepochybne vhodnejšie ako podávať na súd žalobu obsahujúcu množstvo nesúvisiacich tvrdení bez jediného relevantného dôvodu, ktorej súd v tomto prípade nemohol vyhovieť.

44. S poukazom na vyššie uvádzané skutočnosti súd žalobu zamietol v celom rozsahu.

45. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

46. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa pomeru úspechu v zmysle § 255 ods. 1 CSP. Keďže žalovaní v 1. a 2. rade boli v konaní úspešní a zatiaľ čo žalobcovia nedosiahli žiadny materiálne merateľný úspech, súd priznal žalobaným v 1. a 2. rade náhradu trov konania v plnom rozsahu (100 %).

47. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Nitra na Krajský súd v Nitre. (§362 ods. 1 CSP)

V odvolaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka tohto konania. (§ 127 ods. 1 a ods. 2 CSP) V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). (§ 363 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 364 CSP)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (§ 365 ods. 1 CSP)

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. (§ 365 ods. 2 CSP)

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 ods. 3 CSP)

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.